

Beretning afgivet af Europaudvalget den 2. maj 2007

Beretning

om

Berlinerklæringens behandling i Europaudvalget

(Ministres fremmøde i Europaudvalget)

I anledning af 50-års-dagen for oprettelsen af EU har Ministerrådet, Kommissionen og Europa-Parlamentet vedtaget at udsende en erklæring i forbindelse med festligholdelse af jubilæet i Berlin den 24. og den 25. marts. Berlinerklæringen opregner baggrunden for samarbejdet, de opnåede resultater og de fælles værdier.

Indholdet af erklæringen har været drøftet ved Europaudvalgets samråd med statsministeren den 7. og den 13. marts, før og efter mødet i Det Europæiske Råd. Ved begge lejligheder blev der fremsat ønske om en grundig drøftelse i udvalget inden afgivelse af erklæringen. Desværre har det tyske formandskab tilrettelagt en lukket procedure, hvor teksten først er kommet til medlemsstaterne sent den 22 marts. Dette har vanskeliggjort Europaudvalgets arbejde med erklæringen.

Ved mødet den 23. marts i Europaudvalget meddelte den fungerende formand, at statsministeren trods udtrykkelige ønsker fra udvalget ikke agtede at deltage i samrådet om Berlinerklæringen. Han var optaget af et møde i regeringen. I stedet mødte finansministeren, til trods for at Berlinerklæringen ligger fjernt fra hans ressort.

Et *flertal* i udvalget (S, DF, RV, SF og EL) mener, at denne fremgangsmåde ikke er acceptabel. Statsministeren burde have prioriteret hensynet til Folketinget. Europaudvalget har en berettiget forventning om, at ministrene giver møde i udvalget – når de har mulighed for det – inden de skal repræsentere Danmark. Kun sygdom, bortrejse eller tvingende officielle pligter bør afholde ministre fra at give møde. Til gengæld er Europaudvalget rede til at give møde med kort varsel. Denne gensidige hensyntagen er betingelsen for, at Europaudvalget kan fungere tilfredsstillende.

Et *mindretal* i udvalget (V og KF) finder kritikken af statsministeren grundløs og derfor ganske urimelig. Tværtimod finder vi, at Europaudvalget er blevet særdeles godt betjent i sagen om Berlinerklæringen, som har været drøftet i udvalget i tre omgange, to gange med statsministeren og én gang med finansministeren.

Vi finder det således uberettiget at kritisere den danske regering for den lukkede proces, der var omkring tilblivelsen af Berlinerklæringen. Det er således alene det tyske formandskab, der bestemmer, hvilken proces man agter at benytte for at vedtage en erklæring. Det har Danmark ingen indflydelse haft på.

Europaudvalget har drøftet Berlinerklæringen med statsministeren tidligt i processen ved to lejligheder, dels den 7. marts og dels den 13. marts. Dermed fik udvalget lejlighed til en drøftelse i god tid, før beslutning herom blev truffet.

Den efterfølgende underskrivelse af Berlinerklæringen, der fandt sted ved en mellemstatslig højtideligholdelse i Berlin den 24. marts var alene en symbolsk og ikke juridisk bindende erklæring i anledning af 50 året for Romtraktatens underskrivelse, hvor formanden for Rådet, formanden for

Kommissionen og formanden for Europa-Parlamentet underskrev papiret. Der var altså ingen mulighed for at ændre på erklæringens indhold ved den lejlighed.

Berlinmødet var desuden ikke et formelt topmøde, hvorfor regeringen ikke er forpligtet til at møde i Europaudvalget forud for begivenheden. På den baggrund finder Venstres og De Konservatives medlemmer af udvalget det særdeles hensynsfuldt, at regeringen – ved finansministeren – alligevel valgte at redegøre for sagen igen, for tredje gang, på mødet i Europaudvalget den 23. marts.

At Folketinget er blevet særdeles velvilligt behandlet, fremgik på mødet den 23. marts, hvor finansministeren redegjorde for, at statsministeren telefonisk forud for mødet i Europaudvalget telefonisk havde haft kontakt med partilederne – bortset fra Enhedslisten – som var indforståede med indholdet af erklæringen. Partilederne var også indforståede med, at finansministeren præsenterede erklæringen i Europaudvalget, da statsministeren selv ikke havde mulighed for at være til stede.

P.u.v.

ELISABETH ARNOLD

formand